

РЕШЕНИЕ

№ 3230

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100513663 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

С решение № 20166498 от 02.08.2021 г., постановено по гр. д. № 1331/2021 г., по описа на СРС, ГО, 36 състав, са отхвърлени предявените от А. Б. И. срещу „Т.С.“ ЕАД отрицателни установителни иски с правно основание чл.124, ал.1 вр. чл.439 ГПК - за признаване за установено по отношение на ответника, че не съществува правото на принудително изпълнение на сумите по изпълнителен лист от 04.08.2015 г. по реда на чл.416 ГПК по гр.д. № 11306/2014 г. по описа на СРС, 33 състав в размер на сумата от 910, 09 лв., представляваща главница за топлинна енергия за периода м.05.2011 г. – м.04.2013 г., ведно със законната лихва за периода от 04.03.2014 г. до окончателното изплащане на вземането и за сумата от 186, 65 лв.- обезщетение за забава за периода 30.06.2011 г. – 03.02.2014 г., за събирането на които е образувано изп. дело № 20158600401301 по описа на ЧСИ М. М., с рег. № 860 на КЧСИ, с район на действие СГС. Ищецът е осъден да заплати на ответника, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от 100 лв. - разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Срещу постановеното съдебно решение е депозирана въззивна жалба от ищеца А. Б. И., с която го обжалва изцяло. Излага съображения, че обжалваното решение е необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния закон. Неправилно решаващият съд е приел, че първото годно изпълнително действие срещу него е от датата на подаване на молбата за образуване на изпълнително дело. Молбата, въз основа на която се образува изпълнително дело, не прекъсва давността, с която се погасява правото на принудително изпълнение, съгласно т.10 от Тълкувателно

решение № 2/26.05.2015 г. на ОСГТК на ВКС. Счита, че първото принудително изпълнително действие срещу него като наследодател е от 05.12.2017 г. - датата на насрочения и неизвършен опис. Доколкото изпълнителното производство е образувано на 14.11.2015 г., а първото принудително изпълнително действие е от 05.12.2017 г. счита, че е налице хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и процесното изпълнително производство се е прекратило по силата на закона поради непредприемане на изпълнителни действия в срок, по - дълъг от две години. Давността върху процесното вземане е започнала да тече от 03.08.2015 г. - денят, преди издаване на изпълнителния лист. Поддържа, че насроченият от ЧСИ М. М. опис от 05.12.2017г. не води до прекъсване на давностния срок, тъй като не само че такъв опис не е извършван, но и същият е насрочен след прекратяване на изпълнителното производство на горепосоченото основание. Към датата на подаване на исковата молба правото на принудително изпълнение на процесното вземане на въззиваемата страна се е погасило с изтичането на 3 - годишен давностен срок в периода от влизане в сила на заповедта за изпълнение (03.08.2015 г. до 03.08.2018 г.). Всички изпълнителни действия извършени след 14.11.2017 г. по процесното изпълнително дело са незаконосъобразни и като такива не поражда права и задължения за него респ. не прекъсват давностния срок. Излага съображения, че в случая разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД не намира приложение и процесното вземане се погасява с изтичането на 3-годишен давностен срок. Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо и се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение - чл. 116, б. „в“ ЗЗД, а от прекъсването на давността съгласно чл.117, ал.1 ЗЗД започва да тече нова давност. Съгласно мотивите на ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС започването на производство, в което длъжникът не участва (каквото действие е подаването на заявление по чл. 410 ГПК), не може да прекъсне давността, а разпоредбата на чл.116, б.„б“ ЗЗД е изключителна и не може да бъде тълкувана посредством аналогия на правото. С оглед на това подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността, която е започнала да тече за съответното вземане съобразно общите правила, нито с влизането в сила на заповедта за изпълнение, респ. с издаването на изпълнителния лист. Обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давностния срок, се установяват с описа на движими вещи от 05.12.2017 г. Към този момент вече е изтекъл тригодишния давностен срок, с което правото на принудително изпълнение на вземанията за топлинна енергия, отнасящи се за период 30.06.2011 г. до 03.02.2014 г. е погасено. Дори да се приеме, че с неподаването на възражение, длъжникът признава вземането, то на основание чл.116, б.„а“ ЗЗД, от признанието ще започне да тече нов давностен срок, който обаче ще бъде със същата продължителност като тази преди признанието. Заповедта за изпълнение сама по себе си се ползва с изпълнителна сила, но не установява със сила на пресъдено нещо съществуване на вземанията, с каквато се ползва единствено съдебното решение. Счита, че чл.117, ал.2 ЗЗД е неприложим за заповедното производство, приключило без да се стигне до иска за признаване на изпълнението. Заповедта по чл. 410 и чл. 417 от ГПК и издаденият изпълнителен лист нямат последиците на съдебно решение за установяване на съществуването на вземането на кредитора по смисъла на

чл.117, ал.2 ЗЗД. Съгласно мотивите на ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС започването на производство, в което длъжникът не участва (каквото действие е подаването на заявление по чл. 410 ГПК), не може да прекъсне давността. Стабилизирането на заповедта за изпълнение неправилно е приравнено на силата на пресъдено нещо при съдебните решения с оглед момента, в който същата настъпва. Неправилно решаващият съд е приел, че до приемането на тълкувателното решение на 26.06.2015 г. се е прилагало ППВС № 3/18.11.1980 г., съгласно което давността е спирала да тече по време на изпълнителното производство. Пзовава се на практиката на ВКС, съгласно която независимо, че са се осъществили факти от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици при действието на ППВС № 3/18.11.1980 г., за тях следва да се приложи разрешението, дадено с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС т. е. разрешението на т. 10 е прилагано и отпреди 26.06.2015 г. Тъй като до 14.11.2017 г. по изпълнителното дело не са предприемани принудителни изпълнителни действия, а единствено са извършвани справка, (описът на движими вещи е насрочен за 05.12.2017 г. и не е бил извършен), то правото на принудително изпълнение върху процесното вземане на кредитора се е погасило по давност и към датата на подаване на исковата молба вече не подлежи на изпълнение по принудителен ред. Моли съда да отмени обжалваното решение и да уважи предявените искове. Претендира направените по делото разноски пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК не е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ответника „Т.С.“ ЕАД. С молба от 01.11.2022 г. моли да потвърди обжалваното решение, като му присъди сторените по делото разноски, включително юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, намира следното:

СРС е сезиран с иск с правна квалификация чл.124, ал.1 ГПК във вр. с чл.439 ГПК. Ищецът твърди, че с изпълнителен лист от 04.08.2015 г., издаден по гр. д. № 11306/2014 г. по описа на СРС, 33 състав, неговият наследодател – Х.А.а, е осъдена да заплати на „Т.С.“ ЕАД, сумата от 910, 09 лв. – главница за топлинна енергия за периода м.05.2011 г. – м.04.2013 г., сумата от 186, 65 лв. – лихва за забава, както и законната лихва, считано от 04.03.2014 г. Въз основа на него по молба на ответника е образувано изп. дело № 1301/2015 г. по описа на ЧСИ М. М.. Счита, че изпълнително производство по посоченото изпълнително дело е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, а правото на принудително изпълнение на вземането за главница се е погасило по давност преди подаване на исковата му молба. Заявява, че последното годно изпълнително действие по образуваното изпълнително дело е от 13.12.2015 г., като от тази дата до датата на подаване на исковата молба не е уведомяван за извършени срещу него принудителни изпълнителни действия. С оглед на това изпълнителното производство е прекратено по силата на закона на 13.12.2017 г. През 2019 г. е подал молба до съдебния изпълнител за прекратяване на изпълнителното производство, която е била оставена без уважение. Моли съда да постанови решение, с което да признае

за установено спрямо ответника, че не дължи горепосочените суми, за които е издаден изпълнителен лист на 04.08.2015 г. по ч. гр. д. № 11306/2014 г. по описа на СРС, ГО, 33 състав, за събирането на които е образувано изп. д. № 1301/2015 г. по описа на ЧСИ М. М.. Претендира сторените по делото разноски.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор ответникът оспорва предявените иски. Счита, че вземанията не са погасени по давност, тъй като своевременно са били предприемани изпълнителни действия, с които давността неколнократно е била прекъсвана. Поддържа, че докато е висящо изпълнителното производство давност не тече. Моли съда да отхвърли предявените иски, като му присъди сторените по делото разноски.

Видно от представения изпълнителен лист от 04.08.2015 г., издаден от СРС, 33 състав, въз основа на подлежаща на изпълнение заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от 11.03.2014 г. по гр. д. № 11306/2014 г. на СРС, 33 състав, Х.А.а А. е осъдена да заплати на кредитора „Т.С.“ ЕАД сумата от 910, 09 лв., представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода м.05.2011 г. - м.04.2013 г., ведно със законна лихва за периода от 04.03.2014 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 186, 65 лв. – лихва за забава за периода 30.06.2011 г. – 03.02.2014 г.

По молба вх. № 12656 от 04.11.2015 г., подадена от кредитора „Т.С.“ ЕАД до ЧСИ М. М., с рег. № 786 на КЧСИ, с район на действие СГС, на същата дата е образувано изпълнително дело № 20157860401301 срещу длъжника – Х.А.а А.. На основание чл.18, ал.1 ЗЧСИ възискателят е възложил на съдебния изпълнител проучване на имущественото състояние на длъжника, изготвяне на справки, набавяне на документи, книжа и др., както и да определи начина на изпълнение.

С покана за доброволно изпълнение изх. № 15929 от 20.11.2015 г. от ЧСИ длъжникът е поканен да заплати доброволно в двуседмичен срок задължението по издадения изпълнителен лист от 04.08.2015 г. поканата за доброволно изпълнение е връчена лично на длъжника Х.А.а А. на 13.12.2015 г. С призовка за принудително изпълнение от 06.11.2017 г. длъжникът е уведомен, че съдебният изпълнител ще пристъпи към принудително изпълнение срещу, като е насрочил опис, оценка и изземване на движими вещи на 05.12.2017 т. в 11.00 часа, ако същата не е инициира плащане до посочената дата. Съобщението е връчено на длъжника по реда на чл.47 ГПК, на 17.12.2017 г.

До длъжника е изпратено съобщение изх. № 4453 от 24.03.2018 г., с което съдебния изпълнител уведомява Х.А.а А., че на основание изпълнителен лист от 04.08.2015 г. издаден на основание заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, е осъдена да заплати сумата от 910,09 лв. – главница, ведно със законната лихва, считано от 04.03.2014 г. до окончателното плащане, която към 24.03.2018 г. възлиза на сумата от 374,79 лв., сумата от 186, 65 лв. неолихвяеми вземания, сумата от 353 лв. – разноски по изпълнителното дело, сумата от 370,15 лв. – такси по ТТ към ЗЧСИ.

Предвид наличието на данни, че длъжникът е починал, на 03.06.2018 г. ЧСИ М. М. е поискал от Столична община – район „Младост“ да му бъде издадено удостоверение за наследници.

Видно от представеното удостоверение за наследници Х.А.а А. е починала на 21.02.2018 г., като е оставила за наследник по закон А. Б. И. -

син.

На основание чл.429, ал.2 ГПК, ЧСИ е конституиран на мястото на починалия длъжник неговия наследник по закон - А. Б. И..

На 02.12.2018 г. на конституирания в изпълнителното производство длъжник лично е връчена покана за доброволно изпълнение изх. № 10569 от 13.07.2018 г.

С молба вх. № 7900 от 22.07.2019 г. до ЧСИ М. М. от А. Б. И. е отправил искане за прекратяване на изпълнителното производство по изп. дело № 20157860401301, на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

С писмо изх. № 8250 от 23.07.2019 г., съдебният изпълнител е оставил без уважение молбата на длъжника за прекратяване на изпълнителното производство.

За постановления отказ длъжникът е уведомен на 05.08.2019 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В предмета на делото се включва отрицателен установителен иск за установяване в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника исковата сума.

Разпоредбата на чл.439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл.237 ГПК (отм.). По тези съображения, разпоредбата на чл.439, ал.2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда (определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч. т. д. № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I ТО).

Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес чрез предявяване на иска по чл.439 ГПК се дава право на същия да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, които обаче имат правно значение за неговото съществуване. Ето защо не всички правоизключващи и правопогасяващи факти имат отношение към спорния предмет, а само тези, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение (определение № 214 от 15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г., на ВКС, ГК, IV ГО).

В случая ищецът се позовава на факти и обстоятелства, настъпили след постановяване на влязлата в сила заповед за изпълнение.

По релевираните доводи относно срока на погасителна давност за

оспореното вземане:

Нормата на чл.117, ал.2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414, ал.2 ГПК преклузивен двуседмичен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл.424 ГПК - при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е трайната и непротиворечива задължителна съдебна практика (определение № 480 от 19.07.2013 г. ч.гр.д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.274, ал.3, т.1 ГПК). Извън иска по чл.424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл.423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – чл.252 ГПК (отм.), чл.254 ГПК (отм.), чл.255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

Съгласно т.14 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл.422, ал.1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл.415, ал.1 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл.415, ал.1 ГПК (понастоящем чл.415 ал.4 ГПК), давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно нормата на чл.416 ГПК.

По изложените съображения съдът счита, че нормата на чл.117, ал.2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжниците в срока по чл.414, ал.2 ГПК.

Съдът приема, че в случая заповедта за изпълнение е влязла в сила на 04.08.2015 г., когато е издаден изпълнителният лист, доколкото по делото

не са представени доказателства относно датата, на която е изтекъл двуседмичният срок по чл.414, ал.2 ГПК за подаване на възражение от длъжника. Също така следва да се съобрази, че страните не спорят относно обстоятелството, че заповедта за изпълнение е влязла в сила в хипотезата на чл.416, предл.1 ГПК. От този момент е започнала да тече давността по чл.117, ал.2 ГПК, която изтича на 04.08.2020 г.

Ето защо към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело – 04.11.2015 г., 5-годишният давностен срок не е изтекъл.

Жалбоподателят релевира оплаквания, че ППВС № 3/1980 г. не намира приложение за висящото изпълнително производство.

Поначало първоначално приетите тълкувателни решения, респ. ППВС имат обратно действие, доколкото даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила. Още от този момент тълкуваната норма е имала съдържанието, разяснено в тълкувателните актове. В конкретния случай обаче с цитираното тълкувателно решение е прието, че ППВС № 3/1980 г. следва да счита изгубило сила. С последното е разяснено, че погасителна давност не тече докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.

ППВС № 3/18.11.1980 година е прието при действието на ЗУС (отм.), обнародван В ДВ бр. 23/19.03.1972 година. На основание чл.59 ЗУС (отм.) тълкувателните постановления са задължителни за съдилищата и особените юрисдикции, както и за административните органи, актовете на които подлежат на съдебен надзор. ЗУС (отм.) отменен със ЗСВ (отм.), обнародван В ДВ бр. 59/22.07.1994 година. На основание чл.84, ал.1, т.2 ЗСВ (отм.) общото събрание на съответната колегия на ВКС може да постановява тълкувателни решения по приложението на закона при неправилна или противоречива съдебна практика, като на основание чл.86, ал.2 от същия закон тези решения са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт. В действащия ЗСВ - чл.130, ал.2, също е предвидено, че тълкувателните решения и тълкувателни постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове

Съгласно разясненията, дадени с решение 170 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г., на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК, извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 година поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това. Разяснено е, че при постановяването на нов тълкувателен акт за приложението на правната норма е налице промяна в начина, по който ще бъдат прилагана нормата, който е различен от този по предшестващия тълкувателен акт. Дадените с тълкувателните актове тълкувания на правната норма са задължителни за съответните органи и същите следва да я прилагат в смисъла посочен в тези актове, като това тяхно задължение отпада едва с отмяната им. Затова не може да бъде изисквано от съответния орган да съобразява действията си с тълкувателен акт, който все

още не е действащ. С оглед на това последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В този случай решението, с което се постановява тълкувателния акт се състои от две части. Настоящият съдебен състав възприема изцяло разрешението, дадени с посоченото решение на ВКС. С него не се променя тълкувателното решение на ВКС, а е разгледан въпросът относно действието във времето на последващо тълкувателно решение, с което е обявено за загубило сила тълкувателно ППВС, което до момента на постановяване на тълкувателното решение е било задължително за съдилищата и правните субекти са съобразявали поведението си приложимите задължителни разяснения на закона.

В разглеждания случай към момента на приемане на ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, изпълнителното производство, образувано въз основа на издадения на 04.08.2015 г. изпълнителен лист, е било висящо.

Жалбоподателят поддържа, че изпълнителното дело е прекратено на 14.11.2017 г.

В нормата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК е регламентирано, че изпълнителното производство се прекратява, когато взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 2/26.06.2015 г., по тълк. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т.10, прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти.

Съгласно чл.116, б.,в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните разяснения по т.10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д.№ 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл.18, ал.1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

По делото не се установи за периода 14.11.2015 г. – 14.11.2017 г. взыскателят да е поискал извършването на конкретни изпълнителни действия,

респ. ЧСИ да е извършил такива по силата на възлагането от взыскателя по чл.18, ал.1 ЗЧСИ.

При преценка валидността и действието на извършените изпълнителни действия след изтичане на горепосочения 2 – годишен срок следва да се съобразят разясненията, дадени с решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК. С него е разяснено, че перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Образоването на изпълнителна дело не е предприемане на принудително изпълнение, а канцеларско действие, което следва предявяването на изпълнителния лист за изпълнение. Когато молбата за изпълнение съдържа искане за прилагане на посочените в нея изпълнителни действия, то също не е предприемане на принудително изпълнение - такива са наложеният запор и насочването на изпълнението върху вещи - те ще прекъснат давността, но с ефект от поискването им, освен ако осъществяването им е забавено по причина, за която взыскателят отговаря - след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така е осуетявал тяхното прилагане.

Предвид формираната съдебна практика следва да се приеме, че извършените от съдебния изпълнител действия по силата на възлагането по чл.18, ал.1 ЗЧСИ след изтичане на 2-годишния срок изпълнителни действия са довели до прекъсване на давността. В случая преди изтичане на давностния срок взыскателят е предприемал изпълнителни действия, довели до прекъсване на давността – в рамките на възлагането по чл.18, ал.1 ЗЧСИ с призовка за принудително изпълнение от 06.11.2017 г. е насрочен опис на движимите вещи на длъжника за 05.12.2017 г. Ето защо към момента на завеждане на делото, както и към момента на провеждане на устните състезания във въззивното производство новият 5 – годишен давностен срок не е изтекъл.

По изложените съображения въззивният съд счита, че вземанията на кредитора, за които е издаден процесният изпълнителен лист от 04.08.2015 г. не са погасени по давност към момента на провеждане на устните състезания в настоящото производство. Това обуславя неоснователност на предявения иск.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да се потвърди.

По разноските по производството:

Предвид обстоятелството, че ответникът по жалбата не е депозирал писмен отговор на въззивната жалба, както и не е представляван в проведеното открито съдебно заседание в настоящото производство, следва да се приеме, че същият не е защитаван от юрисконсулт. Ето защо не са налице предпоставките на чл.78, ал.8 вр. 3 ГПК и на страната не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение за осъществяване на процесуално

представителство в настоящата инстанция.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20166499 от 02.08.2021 г.
постановено по гр. д. № **1331/2021** г. по описа на СРС, I ГО, 36 състав.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание
чл.280, ал. 3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____